

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЧАСУ ВІДПОЧИНКУ МЕДИЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ

Васильєв С.В., Чайка Н.Б.

Національний фармацевтичний університет, Україна

management@nuph.edu.ua

Час відпочинку – це частина календарного періоду, протягом якої працівник не виконує трудові обов’язки і яку він може використати для задоволення своїх інтересів та відновлення працездатності. Законодавством встановлені наступні види часу відпочинку: перерви протягом робочого дня (зміни), щоденний відпочинок (міжзмінна перерва), вихідні дні (щотижневий відпочинок), святкові і неробочі дні, відпустки.

Перелік лікарських посад медичних працівників, затверджений наказом МОЗ України від 28 жовтня 2002 р. № 385, встановлює посади у закладах охорони здоров’я. Серед таких посад назвемо керівників закладів та їх заступників, керівників структурних підрозділів та лікарів – спеціалістів.

Норми робочого часу для медичних працівників встановлені наказом МОЗ України «Про затвердження норм робочого часу для працівників закладів та установ охорони здоров’я» від 25 травня 2006 р. № 319. У цьому нормативно-правовому акті встановлено, що для керівників структурних підрозділів закладів охорони здоров’я та окремих інших категорій медичних працівників встановлюється тривалість робочого часу у розмірі 38,5 годин на тиждень. До таких працівників вказаний наказ відносить керівників відділень, відділів, лабораторій, кабінетів тощо з числа лікарів та фахівців з базовою та неповною вищою освітою, керівників закладів охорони здоров’я з числа фахівців з базовою та неповною вищою освітою, лікарів та фахівців з базовою та неповною вищою медичною освітою (середнього медичного персоналу), медичних реєстраторів, дезінфекторів закла-

дів охорони здоров'я за винятком тих, хто працює у шкідливих умовах праці.

Робочий час тривалістю 33 години на тиждень встановлено для лікарів, зайнятих виключно амбулаторним прийомом хворих амбулаторно-поліклінічних закладів, амбулаторно-поліклінічних підрозділів лікувально-профілактичних закладів, пунктів охорони здоров'я (здоровпунктів), фельдшерських та фельдшерсько-акушерських пунктів, у тому числі сільських та селищних рад, центрів (бюро) медико-соціальної експертизи, лікарсько-консультаційних комісій, лікарів та середнього медичного персоналу, які працюють на протязі всього робочого часу на медичних генераторах ультракороткохвильової частоти потужністю більше ніж 200 ват.

Вкажемо, що робочий час тривалістю 40 годин на тиждень встановлено для керівників закладів та установ охорони здоров'я, їх заступників, головних бухгалтерів та їх заступників, керівників відділів, служб та інших підрозділів за винятком лікарів та фахівців з базовою та неповною вищою медичною освітою – керівників структурних підрозділів та закладів охорони здоров'я, у тому числі амбулаторно-поліклінічних), головних фахівців (головних медичних сестер, головних фельдшерів, головних інженерів, головних енергетиків, головних технологів тощо), фахівців, технічних службовців та робітників (за винятком тих, хто працює у шкідливих умовах праці), для провізорів, фармацевтів аптек, зайнятих тільки відпусканням ліків та інших товарів аптечного асортименту та для молодших медичних сестер, молодших медичних сестер з догляду за хворими, сестер-господарок (за винятком тих, хто працює із шкідливими умовами праці).

Трудове законодавство України передбачає скорочену тривалість робочого часу працівників закладів охорони здоров'я та надання їм додаткової оплачуваної відпустки. Відповідно до Переліку виробництв, цехів, професій і посад із шкідливими умовами праці, робота в яких дає право на скорочену тривалість робочого тижня, затвердженого Постановою Кабіне-

ту Міністрів України від 21 лютого 2001 р. тривалість робочого часу медичних працівників становить 36 годин на тиждень. Звернемо увагу, що в цьому нормативно-правовому акті мова йде як про лікарів і керівників, так і про молодший медичний персонал.

Згідно із Постановою Кабінету Міністрів України «Про затвердження Списків виробництв, робіт, цехів, професій і посад, зайнятість працівників яких дає право на щорічну додаткову відпустку за роботу зі шкідливими і важкими умовами праці та за особливий характер праці» від 17 листопада 1997 р. медичні працівники мають право на щорічну додаткову оплачувану відпустку тривалістю 7 календарних днів.

Таким чином, специфіка правового регулювання часу відпочинку медичних працівників полягає у встановленні для них додаткової відпустки та скороченого робочого часу. Це пов'язано зі складністю виконуваної ними роботи.